

- (א) ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו:
- (ב) ראובן שמעון לוי ויהודה:
- (ג) יששכר זבולן ובנימן:
- (ד) דן ונפתלי גד ואשר:
- (ה) ניהי כל נפש יצאי ירך יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים:
- (ו) נמת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא:
- (ז) ובני ישראל פרו וישקצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אתם:
- (ח) ניקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף:
- (ט) ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו:
- (י) הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה פי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שנאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ:
- (יא) וישמו עליו שרי מסים למען ענתו בסבלתם ויבן ערי מסבנות לפרעה את פתם ואת רעמסס:
- (יב) וכאשר יענו אתו פן ירבה וכן יפרץ ויקצו מפני בני ישראל:
- (יג) ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך:
- (יד) וימכרו את חייהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים ובכל עבדה בשדה את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך:
- (טו) ויאמר מלך מצרים למילדת העברית אשר שם האחת שפרה ושם השנית פועה:
- (טז) ויאמר בילדכן את העבריות וראיתן על האבנים אם בן הוא והמתן אתו ואם בת הוא ותיה:
- (יז) ותיראן המילדת את האלקים ולא עשו כאשר דבר אליהן מלך מצרים ותחיינ את הילדים:
- (יח) ויקרא מלך מצרים למילדת ויאמר להן מדוע עשיתן הדבר הזה ותחיינ את הילדים:
- (יט) ותאמרן המילדת אל פרעה פי לא כנשים המצרית העברית פי חיות הנה בטרם תבוא אלהן המילדת וילדו:
- (כ) וייטב אלקים למילדת וירב העם ויעצמו מאד:
- (כא) ויהי פי יראו המילדת את האלקים ויעש להם בתים:
- (כב) ויצו פרעה לכל עמו לאמר כל הבן הילוד היארה תשליכהו וכל הבת תחיון:

דָּבַר אַחֵר, לְפִי שְׂמַעֲנֵנוּ לְתוֹלֵל שֶׁהַמְשִׁילוֹ
 אֶת הַיָּצָר הָרַע לְנוֹכַח (כְּרֹכַח ט.א.),
 וְאַסְמַכְתָּהּ אֶקְרָא: "זְכוּבֵי מִנַּח יְבֹאִישׁ" וְגוֹ'

(קהלת י.א). וְטַעְמוֹ שֶׁל דָּבָר, כִּי כָל זָכוּב כַּח
 פִּיר שֶׁלוֹ חִלּוּשׁ, וְאֵין בוֹ כַּח לַעֲשׂוֹת נֶקֶב בְּכֶשֶׁר
 שְׁלֵם, אֵךְ בְּמָקוֹם שֶׁהַזָּכוּב מוֹצֵא פֶתַח פְּתוּחַ
 בְּכֶשֶׁר הַחַי - שֶׁם יִרְבֵּץ וְיֵשׁ כַּחוֹ בְּפִיו לְהִרְחִיב
 הַפְּרָצָה. כִּן הַיָּצָר הָרַע, כַּחוֹ חִלּוּשׁ לַעֲשׂוֹת
 פְּרָצָה בְּכֶשֶׁר חַי רַב פְּעִלִים, כִּי הַצְּדִיק בְּכָל
 דְּרָכָיו אֲשֶׁר לֹא פֶתַח לְיָצְרוֹ פֶתַח כָּלֵל - אִי
 אֶפְשָׁר לוֹ לִפְרֹץ גִּירוֹ וְלִכְנוּס בוֹ לְהִתְטַיֵּאוֹ.

כָּדֵי יִקַּר הַשְּׁלֵם כְּרֹאשִׁית ד, ו, 19

אֲמַנָּם בְּזִמְנָן שֶׁהוּא מוֹצֵא אַנְשִׁים בְּנֵי גִילוֹ
 הַפּוֹרְצִים אֶפְלוֹ פְּרָצָה קִטְנָה, וּפּוֹתְחִין לוֹ פֶתַח
 לְחֻשָּׁאֵת וְלִנְדָה, אוֹ יֵשׁ בְּיָדוֹ לְהִרְחִיב הַפְּרָצָה
 וְלְהוֹסִיף פֶּשַׁע עַל חֻשָּׁאֵתוֹ, כְּאֶמְרוּ בַד"ל: הַבָּא
 לְשִׂמָּה פּוֹתְחִין לוֹ (שְׁבַח קד.). וְיֵשׁ גּוֹרְסִין:
 פְּתָחִים לוֹ, רָצָה לוֹמַר: פּוֹתְחַת פֶתַח אֶל הַיָּצָר

הָרַע שִׂמְצָא מָקוֹם לְכַסּוֹ דְרוֹךְ אוֹתָהּ פְּרָצָה
 וְלְהִרְחִיבָהּ עַד צְלוֹת מִכְתּוֹ לְאֵין מִרְפֵּא. הַמְסָל
 בְּזוֹה, הַמוֹצֵא פֶתַח סְגוּר מְכַל וְכָל, קָשָׁה לוֹ
 לְפִתְחָהּ; וְהַמוֹצֵא הַפֶּתַח קָצַת פְּתוּחָהּ, נֶקֶל לוֹ
 לְהִרְחִיב הַפְּתִיחָהּ, עַד אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְמוֹ שֶׁעַר
 בְּנַפְשׁוֹ שֶׁהַכֵּל נִכְנָסִין בוֹ בְּנֶקֶל. וְזוֹ מִשַּׁל צוֹדֵק
 עַל הַיָּצָר הָרַע.

ב א וַיַּעַל מִלְאֲךָ יְהוָה מִן־הַגִּלְגָּל אֶל־הַבְּכִים

וַיֹּאמֶר אֲעֲלֶה אֶתְכֶם מִמִּצְרַיִם וְאָבִיא אֶתְכֶם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם וְאָמַר לֹא־אֶפְרָ בְּרִיתִי אִתְּכֶם לְעוֹלָם:
 וְאַתֶּם לֹא־תִכְרְתוּן בְּרִית לְיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת מִזְבְּחוֹתֵיהֶם
 תִּתְצֹוּן וְלֹא־שְׂמַעְתֶּם בְּקוֹלִי מִהַיָּזֶאת עֲשִׂיתֶם: וְגַם אֲמַרְתִּי
 לֹא־אֲגַרֵּשׁ אֹתֶם מִפְּנֵיכֶם וְהָיוּ לְכֶם לְצִדִּים וְאֱלֹהֵיהֶם יִרְוּ
 לְכֶם לְמוֹקֵשׁ: וַיְהִי כִדְבַר מִלְאֲךָ יְהוָה אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁאוּ הָעַם אֶת־קוֹלָם וַיִּבְכוּ: וַיִּקְרָאוּ
 שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא בְּכִים וַיִּזְבְּחוּ־שָׁם לַיהוָה:
 וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת־הָעָם וַיִּלְכוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אִישׁ לְנַחֲלָתוֹ לְרֶשֶׁת
 אֶת־הָאָרֶץ: וַיַּעֲבְדוּ הָעָם אֶת־יְהוָה כָּל יְמֵי יְהוֹשֻׁעַ וְכָל יְמֵי
 הַזְּקֵנִים אֲשֶׁר הֶאָרִיכוּ יְמֵים אַחֲרָיו יְהוֹשֻׁעַ אֲשֶׁר רָאוּ אֶת
 כָּל־מַעֲשֵׂה יְהוָה הַגְּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה לְיִשְׂרָאֵל: וַיָּמָת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן
 עֶבֶד יְהוָה בֶּן־מֵאָה וְעֶשְׂרֵת שָׁנִים: וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ בְּגִבּוֹל נַחֲלָתוֹ
 בְּתַמְנַת־חֶרֶס בְּקֶר אֶפְרַיִם מִצְפּוֹן לְהַר־גֵּעֵשׁ: וְגַם כָּל־הַדּוֹר הַהוּא
 נֹאֲסָפוּ אֶל־אֲבוֹתָיו וַיָּקָם דָּוִד אַחֵר אַחֲרֵיהֶם אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ
 אֶת־יְהוָה וְגַם אֶת־הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר עָשָׂה לְיִשְׂרָאֵל:

הַקְּרָא
 ז.
 מִצְרַיִם
 וְיָבִי
 הָאָרֶץ:

סוּר יְפִי
 יוֹשֻׁעַ.
 וְהָיוּ
 שְׁלֹשָׁה יָמִים:

א וַאֲלֵה הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִנִּיחַ יְהוָה לְנִסּוֹת בָּם אֶת־יִשְׂרָאֵל אֶת
 כ ב כָּל־אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ אֶת כָּל־מַלְחָמוֹת כְּנַעַן: רַק לְמַעַן יָדַעַת
 ד הַדְּרוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְלַמַּדְם מַלְחָמָה רַק אֲשֶׁר־לְפָנֵים לֹא יָדְעוּם:

ח מִמִּשְׁתֵּי סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים וְכָל־הַכְּנַעֲנִי וְהַצִּידִי וְהַחִזִּי יֵשֵׁב הַר
 ד הַלְבָנוֹן מֵהַר בַּעַל חַרְמוֹן עַד לְבֹא חֲמַת: וַיִּרְוּ לְנִסּוֹת בָּם
 אֶת־יִשְׂרָאֵל לְדַעַת הַיִּשְׁמַעֲלִי אֶת־מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר־צִוָּה אֶת־
 ח אֲבוֹתָם בְּיַד־מֹשֶׁה: וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יֵשֵׁבוּ בְּקֶרֶב הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי
 וְהָאֲמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַחִזִּי וְהַיְבוּסִי: וַיִּקְחוּ אֶת־בְּנוֹתֵיהֶם לְהֵם לְנָשִׁים
 וְאֶת־בְּנוֹתֵיהֶם נָתַנוּ לְבָנֵיהֶם וַיַּעֲבְדוּ אֶת־אֱלֹהֵיהֶם:
 וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה וַיִּשְׁכַּחוּ אֶת־יְהוָה
 ח אֱלֹהֵיהֶם וַיַּעֲבְדוּ אֶת־הַבָּעַלִּים וְאֶת־הָאֲשֵׁרוֹת: וַיַּחֲרָאֵף יְהוָה
 בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּמְכְּרֵם בְּיַד כּוּשֵׁן רִשְׁעִיתִים מִלֶּדֶד אֲרָם נְהַרְיִם
 ט וַיַּעֲבְדוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־כּוּשֵׁן רִשְׁעִיתִים שְׂמֹנֶה שָׁנִים: וַיַּזְעִקוּ
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־יְהוָה וַיִּקָּם יְהוָה מוֹשִׁיעַ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁעֵם
 י אֶת עֲתַנְיָאֵל בֶּן־קַנְזִי אֶתִּי כָּלֵב הַקָּטָן מִמֶּנּוּ: וַתְּהִי עֲלֵיו רוּחַ־
 יְהוָה וַיִּשְׁפֹּט אֶת־יִשְׂרָאֵל וַיִּצַּל לְמַלְחָמָה וַיִּתֵּן יְהוָה בְּיָדוֹ
 אֶת־כּוּשֵׁן רִשְׁעִיתִים מִלֶּדֶד אֲרָם וַתָּעַז יָדוֹ עַל כּוּשֵׁן רִשְׁעִיתִים:
 כ וַתִּשְׁקֹט הָאָרֶץ אַרְבַּעִים שָׁנָה וַיָּמָת עֲתַנְיָאֵל בֶּן־קַנְזִי:

פָּרוּס
 הַגּוֹיִם
 קְשׁוֹת אֶת
 יִשְׂרָאֵל:

רֹאשׁוֹן
 הַשְּׁלֹשָׁה
 עֲתַנְיָאֵל
 קַנְזִי:

ייוסוב לנה' לנה' ורכ סמס, יס לניס זסס סכס
עלס עולס וסיפול סכס עולס י' סרפל לניסס
סר עולס עולס עולס עולס ס'כ ניס ססייעו לניסס
סרנס סיפולל וס עולס לניס סרנס נוללס עולס כרס
סלל ססייעו ניסס וס ייסע לניסס לניסס וס
סרנס ורס סמס:

ו. שכל מצווה - מצווה

טאטורען של המצוות לעובדות האלקיות מוכח אותו בשכר מיוחד המסופר ברבי
התורה במשני. רגילים לראות בשכר מרכזי את המשיח יישם לזם כדתי²² כלומר
בני כחונת ולוחיו, אלא ששכר זה מופיע רק שני מסוקים אחרי תיאור נטורען של
המצוות. זהו ברסו שאינו מופיע בספר לומאור חתומות, כי הכתוב נכס
בספר ממש, ברסו אחי יייסב אלקיס לעלזות רדב וסס וסס סאר²³.

אנו למדים כי חשוב תאמתי חזאיוני, תבסיסי, שחשוב למצוות - לא היה שכר
תאיש או תמורת חינוך ולא אדרבא, ועם השכר שפעל הצליח ביד, והמנפה
האלוקית צברה תאוצה ולא מלש גם בזכות, זהו חשוב תאמיתי שחשוב לתי. ורק
לאחריו ומכוחו וכו' גם לבתים, שאף הם, עניינם בצד חיצוני ולא רק במסך, כדברי
האדמו"ר מאוירוב: "סכין שרשיב הש"ת לישראל, ר"י זה נופא וזה המסכה לעלזות, כי
בסרי ארבי ישראל האסודיס - סובסם של ישראל הוא ממש סוס סמס²⁴."

רק בעבודת ה' לשמה, ניתן להגיע לסדרה כזאת של טאמנת לרצון תאלוקי ללא
צפיות לשכר חיצוני ישן תכלית האסת ארס שרס את האמד²⁵ ולא רק ברדיעה
וימשכות אסת, ולפיכך תכליתו - שיסן, ואין מוח לזרס השלס שיאמ: אם אשט אלד המסכות
ואסתק מאלד השסת אסר החדד ה' מתי - מה נמל אנבלר²⁶ זהו ארס העובד את ה' מאחבת
וטמור: "במחודו ופיג מאוד²⁷, אסר ר' אלמור: במחודו ולא ככס מחוד²⁸."

25 ענינו תחלים קיימב א.
26 מסכת עבודת וזה דף ייש עמי א.

ו ימטב אלקים קלעלית ותיב
וילם רעגלגו פאוד: יו ותי
פיראן רבאעלית אוראעלית
ויעש לים פותים:

מזו לרז

לוקיעב לול מזו המזר

ד. ואלהם בראי החקופה

לשמו ברסו מחדד שב רסס מסכב ברסו למיללות חידודא וסייזות אס האלקיס,
יש כן ססרף חקשור לטאמנתן של המיללות וליכוסל מחתמבתן שלען על האיס
המבר.

ניסם אל תביס סתחשוק ופניסית מתי חתוכית תאלוקית באות דור. מתי חתיון
המחוד של חרצון תאלוקי בנקופות: שחור מו שטוארס הסעובס כמו שראיען,
אס רס המזר סכנ, אלא גלוי חתמנת תאלוקית מננת ואת וסא - לרסס באות
דר לרעבי איכותי וכסותי עי שיעע לכלל אונתו. כי רס אז מיטא ישראל ממערס²⁹.
רק כאשר תביע לכלל חססבר שס מננת אלף חמבטא את חלום - וכו' אונס
לאלרס חסלעו³⁰.

הסודת, העיסים, ומער תונבת המיללות, מעביעים על רעוסי של ה' מנישראל
סאנתו חקופת. לרצון זהו נקשר המיללות, חודריו את תפקודותיו, וגלל את
טאמנתו. מליאת אלקיס שכזאת, מקבלים כוח לחתמדות עם חקשיים של
תפקופה וסככותיו.

27 בספר יסאור פסח²⁹ לסר ששות, פסג אי פסי כ.
28 חקודת חרובים לסר חלקן מחודות ורב שולק, חסינת פולות סיינו יסופת מילח
אדמיס חסריב - עמי קלייאלקיס חורמת זרסס שס מפי סמיירקוניו.